

LIBRIS

We know
books

Micușele doamne

Repovestire după

Louisa May Alcott

Ilustrații de

Francesca Rossi

Traducere de

Diana Trăncuță

București, 2020

schimb, bogată în dragoste și bucurie!

Se apropia Crăciunul. În acel an, perioada sărbătorilor avea să fie săracă în cadouri, dar în

– Fără daruri, Crăciunul o să fie doar altă zi obișnuită, mormăi Jo, stând posacă în fața șemineului.

– Este cumplit să fii sărac, adăugă Meg, privindu-și supărată rochia ponosită.

– Dacă mă gândesc la câte lucruri au unele fete... se plânse Amy.

– Ah, surorilor! Să nu exagerăm! O avem pe mama, îl avem pe tata și ne avem una pe alta. N-o să fim singure niciodată, spuse Beth din colțul ei.

La cuvintele sale, fețele celor patru fete se luminau și, încurajate de afecțiunea pe care și-o purtau una alteia, surorile izbucniră în hohote vesele.

La scurt timp însă, Jo coborî din nou un vâl de tristețe asupra seninătății lor:

– Păcat că tata nu este aici cu noi. Cine știe când se întoarce.

N-a spus „poate niciodată”, dar au spus-o apoi toate, gândindu-se la tatăl lor, care era departe, pe câmpul de luptă.

Beth cea scumpă le aduse din nou buna dispoziție:

– Dar suntem cu siguranță mai norocoase decât copiii familiei King, care sunt insuportabili, în ciuda bogăției lor.

– Adevărat, Beth. Trebuie să muncim din greu, dar ne distrăm și suntem, fără îndoială, o gașcă veselă! adăugă Jo, ridicându-se în poziție de drepti.

– O gașcă! Jo, mereu folosești asemenea cuvinte grosolane, spuse Amy, uitându-se muștrător la sora ei mai mare.

La auzul acestor cuvinte, Jo începu să fluiera.

– Ce faci? zise din nou micuța Amy. E atât de băiețesc!

– De asta o și fac. Și, în plus, nu-mi plac fetele mieroase.

– Ca mine adică?

– Adică greșiți amândouă, spuse Meg. Amy, exagerezi cu manierele tale elegante și cu felul rafinat de a vorbi. Când încerci să fii sofisticată devine puțin ridicol. Iar tu, Jo, continuă Meg, când îți auzi sora râzând în hohote la reproșul ei, când o să începi să te porți mai bine?

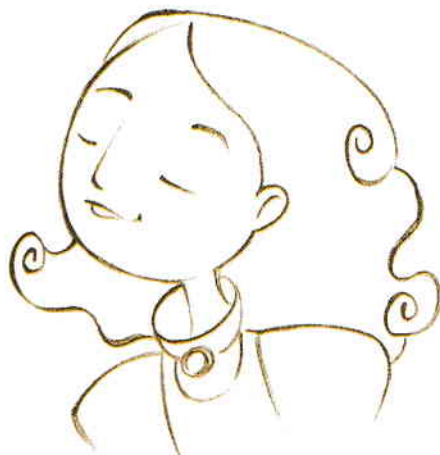

– Niciodată! strigă Jo, cu o expresie hotărâtă pe față. N-o să cedez niciodată grijilor legate de fleacuri ca hainele sau coafurile.

Surorile nu erau atente la ea. Erau obișnuite cu firea ei directă și impulsivă. Jo arăta ca un mânz neîmblânzit, nu îi păsa de înfățișarea sau de rochiile ei, care aveau toate același lucru în comun: buzunare suficient de largi pentru cartea pe care o citea în momentul respectiv. Meg își alungă replica cu un oftat. Era cea mai mare dintre surori și se simțea mereu responsabilă pentru toate atunci când mama lor nu era acasă, așa că uneori le vorbea pe un ton serios și sever. Beth, pe de altă parte, era delicată în toate privințele, chiar și în voce. Tatăl lor îi spunea „Mica Domnișoară Cumpătată”, iar porecla i se potrivea perfect, pentru că mereu trăia veselă în propria ei lume, din care ieșea doar să cânte la pianul ei iubit, și pentru că îi plăcea să le împace pe surorile sale. În majoritatea timpului, Beth era cea care punea punct ciocnirilor frecvente dintre Jo și Amy.

Nu mai existaseră niciodată doi oameni cu personalități atât de diferite! Amy, cea mai mică dintre surori, era o persoană foarte importantă, cel puțin din punctul ei de vedere. Spre deosebire de Jo, avea un păr blond și des pe care îl ondula cu grijă în bucle lejere. Dar ce o deosebea cel mai mult de sora ei era faptul că încerca mereu și oriunde să se comporte ca cea mai cultivată dintre fete.

Când ceasul mare cu pendul bătu ora șase, Beth luă o pereche de papuci și o puse să se încălzească lângă foc.

La scurt timp, ușa se deschise și cele patru fete alergară să-și întâmpine mama.

– Dragele mele, ați avut o zi bună? întrebă doamna March, punându-și papucii călduroși cu un oftat de mulțumire și așezându-se în fotoliul mare.

Surorile se adunară în jurul ei, vorbind toate deodată.

– Sunt mai bine cu răceala! începuse Meg.

– Am învățat o nouă baladă la pian, mamă. Vrei s-o auzi? întrebă Beth.

– Mi-ai observat noua coafură? întrebă Amy.

– Uită de părul ei, mamă! Sunt atâtea de făcut pentru sceneta de Crăciun. Astăzi am lucrat la scenariu, spuse Jo, plimbându-se prin cameră cu mâinile la spate.

Doamna March o privi cu afecțiune.

– Jo, scumpo, nu știu cum reușești să scrii asemenea frumuseți! spuse ea.

Jo se opri și primi complimentul, înroșindu-se la față.

– Vai, îți mulțumesc, mamă. Drept să-ți spun, mai am mult de lucru. Dar cred că „Blestemul vrăjitoarei” este una dintre cele mai bune creații ale mele!

Și, spunând asta, se clătină prin cameră, ducându-și mâinile la piept și strigând melodramatic:

– Rodrigo! Salvează-mă!

Toate izbucniră în râs.

– Mă bucur să vă văd atât de vesele, fetelor. Sunt sigură că o să fiți și mai vesele când o să auziți ce surpriză am pentru voi.

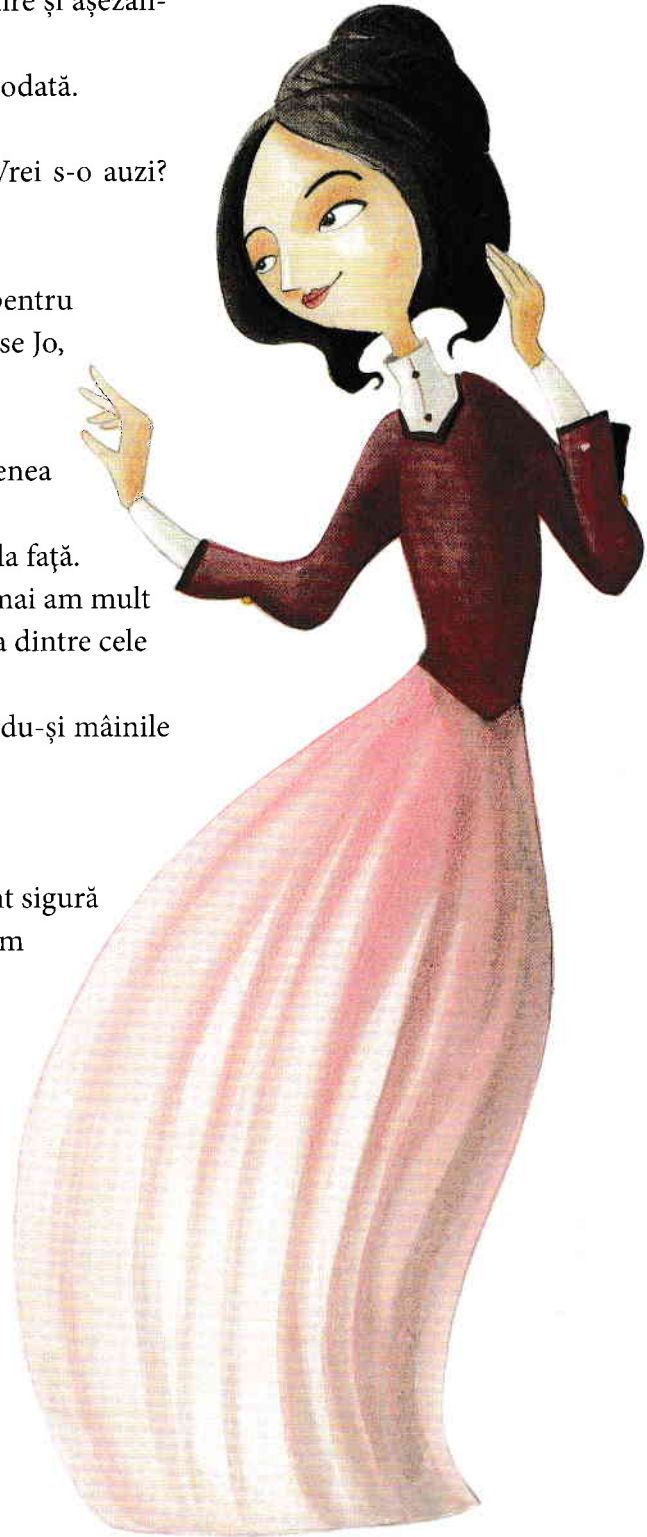
Fetele se uitară una la alta.

Beth bătu din palme și exclamă:

– O scrisoare! Mamă, te rog, spune că este o scrisoare de la tata!

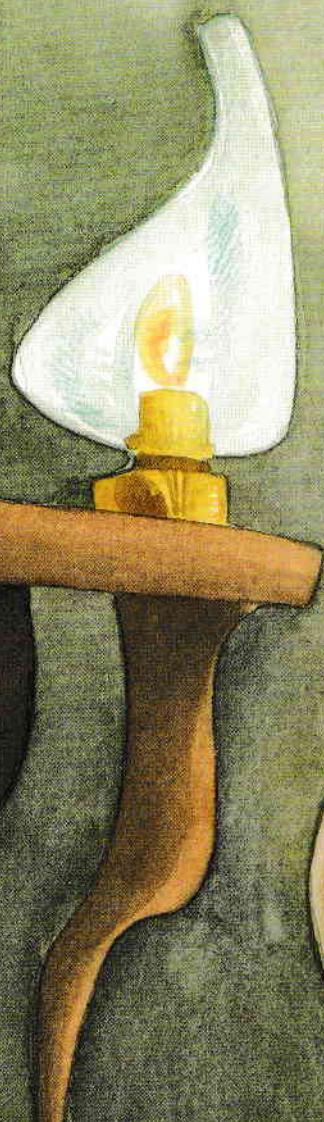
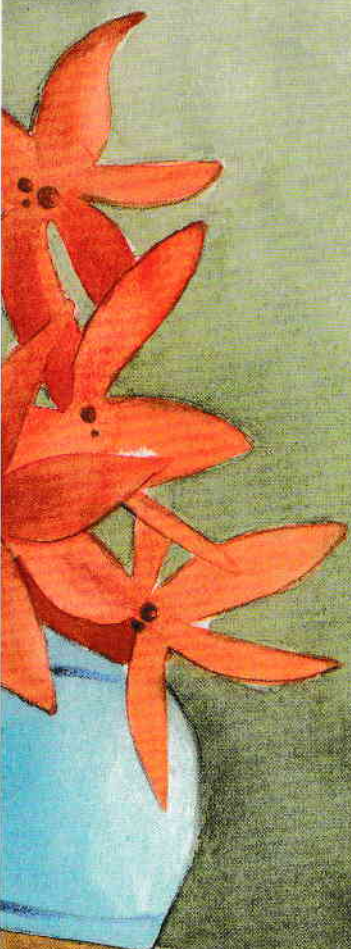
– Da, o scrisoare lungă! Tata spune că e bine și că se gândește tot timpul la voi. Este foarte mândru de voi și de cum faceți față acestor vremuri grele. Dar veniți lângă mine. O să citim împreună ce a scris.

Fetele se adunară în jurul fotoliului. Beth se așeză la picioarele mamei sale, Meg și Amy pe brațele fotoliului, iar Jo lângă ele, încercând să-și ascundă emoțiile.

LEBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

Jo a fost prima care s-a trezit în dimineața rece de Crăciun și a descoperit lângă pernă un mic dar lăsat de mama ei. Era o carte, desigur, pentru că doamna March știa prea bine ce iubeau cel mai mult fetele ei și căutase un dar pentru fiecare, un dar simplu, nu neapărat scump, dar oferit cu multă dragoste. Când se treziră și restul surorilor, se așezară toate pe paturile lor, vorbind și arătându-și una alteia darurile primite.

– Unde este mama? întrebă Meg când coborâra la parter să-i mulțumească.

– Chiar nu știi, spuse Hannah.

Hannah, servitoarea care era în slujba familiei de atât de mult timp încât era considerată mai degrabă o prietenă, le spuse că o văzuse pe mama lor plecând în zori.

– Sunt sigură că a plecat la vreo familie nevoiașă. Nu am cunoscut în viața mea o femeie mai generoasă. Dar uitați-o că vine. O puteți întreba chiar voi, adăugă servitoarea.

În acel moment, ușa se deschise și doamna March intră înăuntru ușor înfrigurată.

– Fetelor, ce mă bucur să vă văd treze și îmbrăcate! Haideti, să nu pierdem vremea, vreau să vă spun ceva. Nu departe de aici locuiește o femeie care are șapte copii. Nu e nimic de mâncare în casa lor! Așa că m-am gândit... ce putem face pentru ei?

Cele patru fete rămaseră uimite pentru un moment: nu se putea spune că familia lor era bogată. O clipă mai târziu, totuși Beth înțelese și spuse:

– Să le ducem micul nostru dejun!

Fără să scoată un cuvânt, Meg puse într-un coș ce era pe masă, în timp ce surorile ei își puseră pălăriile și mănușile. Apoi, micul grup se îndreptă spre casa rece a sărmanilor vecini și o încălziră cu mâncarea bună și veselia de Crăciun.

